SENTINELA

ANUL III, Nr. 49
22 Noemvrie 1942

GAZETA OSTĂŞEASCĂ A NAŢIUNII
APARE DUMINICA
Inscrisă la Tribunalul Ilfov S. I. C. sub Nr. 623/1939

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
Strada Sărindar Nr. 5-7-9 – Bucureşti
TELEFON: 3.96.62

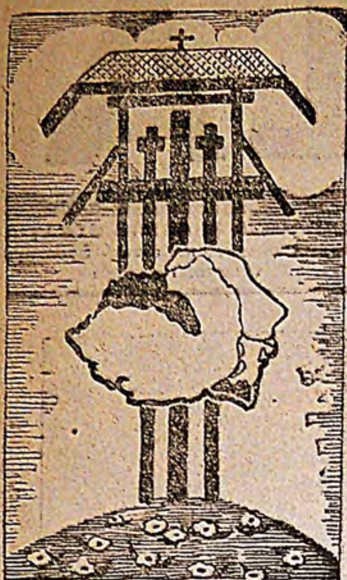

Pe crestele înzăpezite ale Caucazului

Din comunicatele venite de pe frontul Caucazian aflăm cu bucurie că luptele contra bolşevicilor sunt încununate de succes. În regiunea Tuapse o parte din hoardele roşii au fost încercuite şi nimicite. La Alagir trupele române au înfrânt rezistenţa duşmanului pătrunzând adânc în munţi.

De asemenea la răsărit de faimosul munte Elbrus bravii vânători de munte români au respins pe inamic până în regiunea cu veşnică zăpadă. De pe faţa prizonierilor se vede că ruşii sunt foarte sleiţi şi descurajaţi. Pretutindeni ostaşii Crucii obţin succese, iar pe culmile Caucazului, bravii noştri dorobanţi urcă vijelios culmile gloriei româneşti.

„SENTINELA"

Crezul ostașului

1. Cred în Regele nostru, în Conducătorul țării și în veșnicia Neamului Românesc.

2. Port în suflet icoana României adevărate și jur să-mi jertfesc vieața pentru hotarele ei.

3. Indeplinesc ordinele fără șovăire și nu mă 'nfricoșează nici primejdia, nici trufia dușmanului.

4. Urăsc de moarte: minciuna, hoția, trădarea, fiindcă ele înjosesc și necinstesc pe ostași.

5. Iubesc camarazii; ei sunt ca și mine chezășia libertății țării, ostași bravi în războiu și lucrători harnici în uzine și ogoare, în timp de pace.

Așa să-mi ajute Dumnezeu.

Scrisoare de pe front

La lumina palidă a unei lămpi sau a unui capăt de lumânare, în cantonament, soldatul Bărbosu Ioan din com. Jupânești, jud. Severin, scrie mamei sale câteva rânduri. Nu se plânge de nimic, nu cere nimic, nu se vaită de nici o durere. Mâna lui nedeprinsă cu scrisul așterne versuri sincere, cu un parfum de floare de câmp din Oltenia lui, unde o mamă se roagă și se gândește în fiecare zi la feciorul ei.

„Iți scriu mamă de departe
Că-s viu și cu sănătate;
Și sunt aici la datorie
In Rusia pe câmpie.
Când soarele răsare
S'ascunde luna'n negru nor,
Eu din zările albastre
Spre pământ străin cobor.
Du-te carte și grăbește
Mamei mele îi du veste,
Veste bună despre mine
Că eu mai trăiesc pe lume,
Veste rea tu să nu duci
Căci pe tine te urăște,
Și pe mine mă jelește.
Cine-mi va citi scrisoarea
Fie-i fața ca și floarea,
Inima fără durere
Citind rândurile mele''.

Cu bine și cu sănătate. Cu Dumnezeu înainte. Vă doresc multă sănătate și aștept răspuns,

Ion''

Forța morală a frontului

Comunicatele Marelui Cartier general al Fuehrerului au pus în lumină în ultimele zile contribuția hotărîtoare a trupelor române alături de cele germane în realizările de seamă ale frontului dela Stalingrad până în Caucaz.

Prin această jertfă continuă și neprecupețită, de pe îndepărtatele ținuturi ale Volgei, Donului și Caucazului, neamul românesc înțelege să-și afirme odată cu drepturile la vieață și tradiționala misiune istorică de apărător al civilizației creștine, misiune pe care și-o împlinește cu aceeași vrednicie morală de două mii de ani.

Se desprinde din jertfa și eroismul românesc de pretutindeni un înalt înțeles moral.

Așa cum arăta într'un recent reportaj corespondentul german de războiu Steiniger, *„soldații români ridică aceleași semne creștinești și la căpătâiul camarazilor germani căzuți alături de ai noștri, iar preoții militari români stropesc mormintele germane cu vinul sfințit și adus din Patrie, înțelegând să-i cinstească laolaltă „în frumoasa slujbă creștină"*.

Isbucnește din această largă pornire de iubire și cinstire a eroismului împotriva bolșevismului anticreștin, însuși fondul profund creștin al neamului nostru, care s'a dăruit cu totul, într'o măreață pornire de jertfă, pentru salvarea omenirii amenințată de pieire prin anarhizarea sovietică.

In clipele lor de răgaz, atât de scurte și de rare, când sufletele ostașilor noștri își trimit gândurile spre căminuri și cei dragi lor, gândurile acestea poartă și aduc în ele o singură și puternică dorință.

Este voința aceluiași eroism al încrederii în încoronarea prin biruință a atâtor jertfe imense și sublime.

E rugămintea întăririi pretutindeni în suflete și orice manifestare a aceluiași spirit de jertfă și tărie morală.

Căci din sufletul țării și din respirația lui morală își primește și frontul puterile-i de jertfă și de biruință.

Nimic mai hotărîtor, decât această comunitate morală, această nesdruncinată credință și tărie în biruința finală.

Acolo, în prezența continuă a morții, în acea încordare supremă care desprinde sufletul din tot ce este pământesc, pentru a-l ridica dincolo de marginile lumii, până la dumnezeire, sufletul frontului simte și înțelege că fapta morală a atâtor jertfe uriașe pentru biruința luminei și a sfintei cruci poartă în ea sămânța celei mai meritate răsplăți și biruințe, așa după cum crimele bolșevismului poartă în ele pedeapsa divină și a prăbușirii lui.

Este marele învățământ pe care îl trăesc și ni-l dau prin jertfa lor, cei ce cad pentru țară și credință în Hristos.

CHIPURI DE EROI

Era în dimineața zilei de 23 August 1942. Incă dela lăsarea nopții ocupaserăm o poziție în fața liniilor puternic fortificate din fața Stalingradului. Odată cu revărsatul zorilor se puteau vedea clar cazematele în care se adăposteau „Politrucii lui Stalin".

In pieptul fiecăruia, inima bătea mai puternic ca oricând. Se aștepta ordinul de atac. Nu se auzia nicio mișcare, decât doar vocea înceată a Căpitanului, care dădea ultimele ordine. Bravul comandant, trecu dela ploton la ploton, dela grupă la grupă, pentru a aduce câteva cuvinte de îmbărbătare ostașilor săi dragi, care peste câteva clipe urmau să se măsoare cu puternicele cazemate rusești.

Un singur semnal. Ora hotărîtă sosise. Românașii noștri sar ca leii din adăposturi și fiecare se îndreaptă spre obiectivul indicat.

Văzduhul clocotea îngrozitor și cerul se întunecase de mulțimea gloanțelor și proiectilelor. Mitralierele noastre lătrau cu zor, împrăștiind moartea pretutindeni. Grupa de mitraliere a serg. Sârghie Ioan avea misiunea de a înainta pe direcția unei cazemate, din care oamenii lui Iuda, în disperarea lor, aruncau flăcări pe nas și pe gură. Nimic nu-i mai înspăimânta pe bravii noștri ostași. In zadar încercau ciolovecii să ne înspăimânte sau să ne împiedece cu răfăielele faimoasei lor „Catiușa". In fața soldatului român nu există obstacol! Comanda de încurajare a căpitanului ne urmărea pas cu pas.

— „Inainte băieți, cu Dumnezeu înainte''!

Serg. Sârghie, fire neînfricată a munților bucovineni, înalt, voinic și cu o voință de fier, se găsea în fața grupei sale. Ar fi vrut parcă dintr'un salt să ajungă acolo unde se adăpostea hidra roșie. Urmărea mereu efectul focului și striga:

— „Curaj băieți, după mine băieți!".

Soarele se ridicase sus pe cer, când un glonț ucigător i-a știrbit grupa. Cel dintâiu care a căzut a fost cap. Toma Vasile, trăgător la mitraliere. N'a stat nicio clipă pe gânduri. S'a așezat lângă mitraliera camaradului căzut și a început să tragă cu sete. Rând pe rând, focul năprasnic i-a rărit tot mai mult grupa.

Ca din cer se mai aude odată vocea de tunet a căpitanului:

— „Cu Dumnezeu înainte!".

Nu ne despărțea de cazemată mai mult ca o sută de metri. Cu mitraliera pe brațe și strigând voinicește: „După mine băieți!". Serg. Sârghie mai face un salt. Mitraliera își reia lătratul sinistru, în timp ce piesa a doua făcea saltul. Gloanțele șuerau ascuțit.

Incă un salt pentru a putea pune mâna pe cuibul afurisit, dar de data aceasta nu mai avu putere. Un glonte blestemat îi sfredelise inima.

A căzut strângând în brațe mitraliera lui dragă, șoptind: „Unde-i d-l căpitan Neagu, vreau să-l văd!".

Câteva clipe mai târziu, cuibul rusesc se găsea în mâinele grupei sergentului Sârghie. Mitralierele rusești amuțese, diavolii roșii care mai rămăseseră vii, își iau drumul spre lagăre, urmați de santinele românești.

La capul sergentului se găsea comandantul său drag, căruia i-a șoptit doar atât: „Mor d-le căpitan!", și ochii i s'au închis pentru vecie.

Din când în când se mai auzea lătrat de mitraliere sau explozii de bombe și proiectile, iar ostașii noștri, mândri de isprava lor, înaintau răsuflând mai în voie.

Hoardele bolșevice, scoase din vizuini, ridicau mâinele sus, strigând: „Predaischi rományschi, predaischi!".

Corpul serg. Sârghie a fost ridicat de camarazi și așezat lângă bravul său trăgător, cap. Toma Vasile, acolo unde se odihnesc atâția eroi ai neamului.

Dormiți în pace, bravi ostași, v'ați făcut pe deplin datoria! Patria vă preamărește cu recunoștință.

Serg. SCURTU A.

O slujbă creștinească

Intr'un sat situat în marele cot al Donului a avut loc în ziua Inălțării Sfintei Cruci o impresionantă ceremonie creștinească.

Crucea bisericii din sat, pe care bolșevicii atei au aruncat-o la gunoiu, după dărâmarea lăcașului de închinăciune, găsită de ostenii noștri, a fost așezată — după ce i s'au făcut reparațiuni și a fost vopsită — chiar pe locul unde se înălța altădată casa lui Dumnezeu.

La solemnitate a asistat d-l general comandant, numeroși ofițeri, o companie de onoare și populația satului, în frunte cu starostele comunei.

Slujba pentru sfințirea crucii a fost oficiată de părintele protopop, confesor militar, care a înălțat cu această ocazie rugăciuni pentru izbânda ostașilor.

Sfinția Sa, adresându-se apoi locuitorilor, cu ajutorul unui translator, în cuvinte care au înduioșat până la lacrimi, și-a exprimat bucuria că Dumnezeu a ajutat românilor ca să ajungă în inima Rusiei, spre a ridica din gunoaie Crucea lui batjocorită și s'o așeze iarăși la loc de cinste. In continuare, a îndemnat populația să se roage pentru izbânda armatelor care luptă ca să le dea lor posibilitatea de a se închina fără teamă, de a avea iarăși biserică și preot.

Adresându-se ostașilor, le-a spus să fie mândri că au putut face o faptă creștinească frumoasă, ajutând la așezarea Crucii fostei biserici în locul unde trebue să fie.

La sfârșit, d-l general comandant a predat starostelui bisericii Crucea, recomandându-i să aibe toată grija ca să fie cinstită așa cum merită, apoi a îndemnat pe locuitori, ca de câte ori se află în greu impas, să vină în fața Sfintei Cruci și să se roage lui Dumnezeu.

In amintirea acestui eveniment, a fost fixată pe Cruce o placă de alamă, în formă de inimă, cu următoarea inscripție:

„Astăzi, 14 Septemvrie, ziua Crucii, anul 1942, s'a ridicat de un corp de armată român, această Cruce, pe locul unde a fost Altarul Bisericii, dărâmate de bolșevici".

„Veșnică amintire eroilor căzuți pentru Cruce și Patria Română".

Sublocot. reg. TUDOSIE ION

Pe culmile Caucazului

Legenda spune că Prometeu, eroul din vechime care furase focul din cer ca să-l dăruiască muritorilor, a fost pedepsit de zei pentru marea lui îndrăsneală. El fu înlănțuit, undeva, în Caucaz, pe stânca cea mai înaltă, iar doi vulturi veneau în fiecare zi să-l ciugulească. A stat eroul nostru mulți ani surghiunit pe creștetul de munte, până ce într'o zi un alt viteaz s'a urcat sus și l-a eliberat.

Ne-a venit în minte această poveste, citind ultimele comunicate germane de unde se vede că ostașii români, împreună cu soldații germani, cuceresc zilnic noui poziții în Caucaz.

Asemenea lui Prometeu, Caucazul se află astăzi înlănțuit în robia bolșevică, iar ostașii Crucii luptă să-l scape de urgia păgânilor. Nici o piedică nu poate stăvili avântul bravilor luptători, trimiși de Dumnezeu să salveze omenirea de cel mai cumplit blestem al veacului nostru.

Se sperie gândul când citești că vârful Elbruz din Caucaz, are aproape șase mii de metri înălțime, iar flăcăii noștri s'au cățărat cu ușurință și au pus piciorul acolo, unde pe vremuri va fi fost răstignit aducătorul focului din cer.

Dela Tuapse, portul Mării Negre și până la Marea Caspică, prin zăpada ce acopere munții Caucazului și drumurile ce trec prin văile lor, luptele se dau fără încetare și cu toată înverșunarea blestemaților, frontul înaintează metodic, iar hoardele bolșevice se găsesc din ce în ce mai izolate.

In lupta din munți, țăranii români s'au dovedit a fi tot atât de isteți și curagioși ca și în lupta de șes. Cot la cot, ofițerii și soldații se bat cu o vitejie de poveste, pătrunzând în creerii munților și deschizând drum spre obiectivele strategice, cari vor hotărî victoria finală.

Desigur, războiul în munți nu merge așa de repede ca în câmpie. Rușii și-au organizat din timp fortificații în pereții stâncoși și se opun cu disperarea lupilor când se văd încolțiți din toate părțile. Dar aproape zilnic liniile de rezistență sunt cucerite, iar fiarele se afundă tot mai spăimântate în inima munților.

Din declarațiile prizonierilor reiese că bolșevicii duc lipsă de provizii și dau năvală asupra satelor, jefuind pe locuitorii pașnici de tot ce găsesc. Din această cauză, aproape toate popoarele caucaziene au trecut de partea „Axei".

Acolo, pe culmea Caucazului, ostașul român, cu nervii de oțel, luptă fără răgaz, conducând tirul mitralierei cu aceiași siguranță cu care pe ogor mânuește coarnele plugului. El știe că izbânda din Caucaz este strâns legată de înălțarea României de mâine și de aceea el pune tot avântul în faptele de arme, așa cum punea altădată toată nădejdea în grâul semănat pe ogor. Și viitorul nu va întârzia să aducă roade din pământul muncit cu temeiu.

După terminarea războiului, cuceritorii Caucazului vor avea ce povesti copiilor și nepoților, iar poeții vor cânta isprăvile lor ca pe ale eroilor legendari. Ne vor ferici urmașii că am avut norocul să trăim aceste vremuri de mare eroism, iar veacuri după veacuri istoria lumii va pomeni despre victoriile din răsărit, purtând faima numelui de român peste țări și mări.

I. VALERIAN

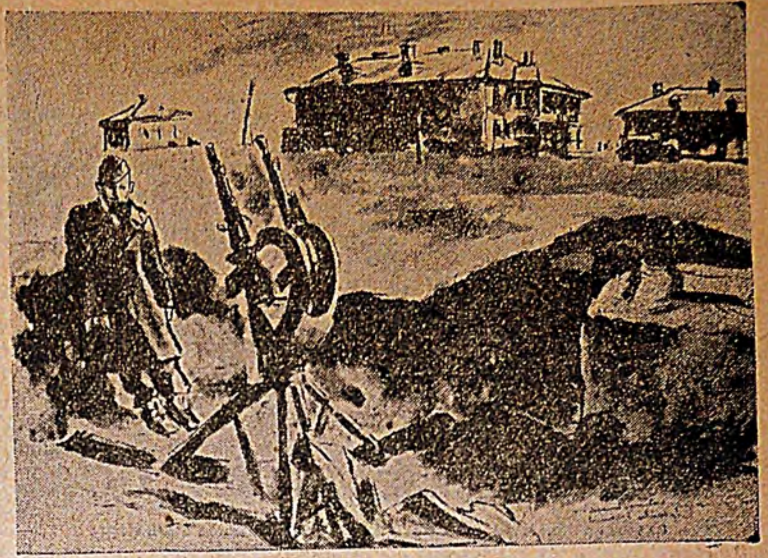
Așteaptă-mă, mândro!

Dealu-i deal și valea-i vale,
Mândra-i mândră pân'ce moare
De m'ași vedea odată'n țară
Lângă mândruța mea iară;
Dar avem treabă aici,
Cu „drăguții" bolșevici.
Mi-s așa de dragi, încât
Pe toți i-ași strânge de gât.
— Bădiță, vino acasă,
Căci mândruța ți-i fricoasă!
— Eu mândro tare-ași veni,
Dar atunci ce-ași folosi?
Pe rus, de-l las eu în pace,
El, iar țara o să-mi calce;
Dar așa, îi dau și-i dau,
Grija — de el — să mi-o iau.
Și-atunci, de voiu mai trăi,
Drept la tine m'oiu opri.
Pân'atunci, mândruțo, vezi:
Ochișorii să-mi păstrezi!
Și'n afară de ochi, dragă,
Vezi, gurița-ți ca o fragă,
N'o prea arăta în lume...
Ci, păstreaz'o pentru mine!
Crede-mă mândro pe mine,
Că de vin acum, nu-i bine!
Așteaptă, să-i văd sdrobiți
Și vom trăi fericiți!

Sergent t. r. VICTOR URSU

Gata de plecare, avionul de recunoaștere trece la punct

Fuehrerul a decorat pe d-na Maria Mareșal Antonescu

D-na Maria Mareșal Antonescu a primit ieri pe Excelența Sa baronul Manfred von Killinger, ministrul Germaniei la București, însoțit de o delegație compusă din d-nii: amiral Tillessen, șeful învățământului marinei militare; general Gerstenberg, șeful misiunii aeronautice germane; general von Mann, șeful adjunct al misiunii militare germane; colonel dr. Spalke, atașat militar al Germaniei; medic-general dr. Kofler, medicul-șef al misiunii militare germane; medic-șef dr. Braun, dela lazaretul armatei; medic-șef dr. Müller; medic-militar dr. Attwenger și contele von Mirbach, secretarul Legațiunii germane.

In prezența d-lui profesor Mihai Antonescu, vicepreședinte al Consiliului de Miniștri și ministru al Afacerilor Străine, d-l ministru von Killinger a înmânat d-nei Maria Mareșal Antonescu insemnele Ordinului: „Ehrenzeichen für Deutsche Volkspflege" clasa I cu briliante, împreună cu următoarea scrisoare a Fuehrerului:

„Mult stimată doamnă,

Din rapoartele primite, am luat cunoștință de opera d-voastră plină de nețărmurită dragoste și de grija personală pe care d-voastră, mult stimată doamnă, o acordați răniților germani din România.

Pentru această muncă neostenită, închinată îngrijirii răniților noștri, vă exprim mulțumirile cele mai adânci, atât în numele meu, cât și al întregului popor german.

Ca mărturie a gratitudinii noastre, vă rog, să primiți, mult stimată doamnă, insignele Ordinului „Ehrenzeichen für Deutsche Volkspflege" cu briliante.

Cu încredințarea celor mai sincere sentimente de stimă.

Al domniei-voastre prea devotat

ADOLF HITLER".

Sublt. Grigore Ociocioc din pionieri

Cine l-a cunoscut pe avocatul Grigore F. Ociocioc, tânărul acela cu ochi verzi, visători, care la vârsta numai de 29 de ani ajunsese una din speranțele Baroului de Ilfov, cu greu și-l poate închipui în uniformă de sublocotenent, cu arma în mână.

In puținele clipe libere pe care le avea pe front, în loc să ia parte la micile reuniuni ofițerești, unde prin distracții inofensive se urmărea trecerea timpului și uitarea necazurilor, el — în totdeauna retras într'un colț — citea. Când avea o carte bună, nu mai avea nevoie de nimic. Era fericit. Avea o mare satisfacție la recitarea, a nu știu câta oară, a lui „Iacobo Ortis" de Ugo Foscolo (poet și scriitor italian al secolului XVIII-lea), în care, scrie el în însemnările găsite printre lucrurile aduse de pe front, se regăsea în totul. Iată cuvintele lui, scrise la 1 Mai 1942: *„Privesc pe fereastră, înțepenit într'un scaun și citesc din Ugo Foscolo. Cartea aceasta parcă ar fi scrisă special pentru mine. Ori unde o deschid, găsesc pagini desprinse parcă din sufletul meu"*. Și, într'adevăr, Ugo Foscolo a fost un scriitor preocupat, la fel, de soarta țării sale, care avusese multe de suferit și fusese tot atât de chinuit sufletește.

Ca o ilustrare a crezului naționalist de care era animat, desprindem acest pasagiu dintr'o scrisoare a sa trimisă de pe front:

„Aceeași luptă pentru dreptate am voit s'o duc și pentru țara noastră. Când am avut ocazia, am arătat-o, că și noi românii știm să răspundem la marile întrebări pe care le pune istoria timpului. Din locul meu, infinit de mic, am căutat să pornească un ecou, care să atragă atenția oricărui străin care l-ar auzi. Din aceeași dorință de a da tot ce am pentru țara noastră, am pornit și am ajuns în locul din care îți scriu. Efortul nostru, al celor anonimi, va da dreptul, într'o bună zi, celor ce ne vor conduce, să ceară și să revendice o Românie a istoriei noastre naționale. Cu cât va curge mai mult sânge curat, cu atât drepturile noastre vor crește mai puternic în ogorul istoriei. Aceasta, nu pentrucă o vor recunoaște alții, ci pentrucă o impune imanența istoriei".

Cu aceste gânduri s'a închis cartea vieții lui, într'un atac, în fruntea plotonului său de pionieri, la Dimitriewka spre Nord de Orel.

Sublocotenentul de rezervă Grigore F Ociocioc, fiu al mândrei Oltenii, își doarme azi somnul de veci departe de țară, în cimitirul ostășesc dela Gladkowka, dar spiritul lui va continua să fie imbold pentru cei rămași să ducă mai departe lupta până la victoria finală. Căci, camarazii lui nu l-au uitat, așa după cum mărturisește unul din ei: „Nu am cuvinte să exprim impresia extraordinară ce ne-a făcut la toți, prin ținuta sa demnă, frumusețea gândurilor lui atât de curate și înălțătoare, marele patriotism și deosebitul său talent oratoric. O impresie care nu se va putea șterge niciodată din mintea noastră".

Propus, post mortem, la gradul de locotenent și decorat cu „Steaua României" în gradul de Cavaler, cu panglică de „Virtutea Militară", el se înscrie cu cinste în Cartea de Aur a Neamului, în rândul luptătorilor pentru o lume mai dreaptă și mai bună.

MATEI GHIMBAȘANU

Lansarea minelor de pe o navă românească în apele Mării Negre

Tărcuş

Am plecat chiar în ziua întâi, îndată ce s'a făcut cunoscut mobilizarea. N'am mai aşteptat, ca alţii. Se'ntâmplase în ziua aceea să cobor, dela stâna de după pădure, în sat, după tain. Şi trebue să spun că, punând gluga pe umăr, Tărcuş, câinele meu drag, a'nceput să se gudure, să mă tragă cu labele şi să schiaune încet.

— Ce-i măi Tărcuş cu tine?

Şi câinele mârâia şi mă privea aşa de duios, de parcă avea lacrimi în ochi.

Cu Tărcuş ista doi ani de zile am dus vieaţă de frate. Să vedeţi cum m'am împrietenit cu el.

Intr'o noapte, acum doi ani, mă dusesem în sat după hrană şi dormisem acasă la părinţi. Dimineaţa, când se'ngănau zorile, am luat-o spre stână. Şi n'am ieşit din sat, când, în şanţ, aud un scheunat. Am vrut să trec mai departe, dar scâncetul acela, ca de copil, parcă, mă ţinea în loc. Incepu să-mi fie milă. M'am apropiat de şanţ şi-am privit. Nu vedeam nimic, că bojii acopereau şanţul. Mi-am dat seama, dela început, că-i un căţel aruncat şi-am vrut să plec. Dar inima nu mă lăsa.

Am dat cu băţul buruenile la o parte şi-am văzut, în fund, un căţeluş. L-am luat şi m'am uitat la el. Nu era aşa mic, deşi încă n'avea ochi; era flocos şi tarcat. Avea, pe coaste, două pete albe şi pe frunte o steluţă, ca o floare de cireş. Cum l-am luat în mână, n'a mai schincit. S'a lungit şi-a prins să muşluiască cu botişorul şi să-mi lingă degetele. Mi-a fost drag dela 'nceput şi fiindcă era tarcat, l-am botezat Tărcuş.

La stână, hrănit cu zer, Tărcuş creştea văzând cu ochii. Se ţinea numai de mine. Când plecam noaptea cu oile 'n porneală, mergea şi el. Dormea, pe tohoarcă alăturea, ca un prieten. Vorba vine că dormea, pentrucă de obiceiu noaptea nu dormea. Veghea până 'n zori, iar ziua când mă 'ntorceam la stână, trăgea nişte aghioase ca un om.

După un an a crescut mai cât un viţeluş. Era lăţos şi-avea o coadă mare, flocoasă şi ridicată în sus. Acum, după ce-a crescut, sama oilor rămăsese în grija lui. Erau şi alţi câini, dar niciunul harnic şi deştept ca el. Noaptea, când porneam cu oile, după ce ieşeam pe şesul Holmului, întindeam tohoarca şi mă lungeam pe ea. Tărcuş sta puţin lângă mine, pe urmă pleca şi făcea ocolul oilor, iar când se 'napoia, se gudura şi mârâia încet, dorind parcă să spue:

— E bine totul, stăpâne.

Făcea ocolul oilor de câteva ori pe noapte. Voinic cum crescuse, cu el n'aveam nicio teamă că s'ar putea apropia vreo dihanie.

Ba, astă iarnă, în sat, într'o noapte, o doborât un lup. Dormeam în casă, la căldură, că era un viscol şi-un frig afară, de 'ngheţa şi inima copacului. Şi, deodată, pe după miezul nopţii, aud hărmălae mare. Ies repede, şi'n ocol, lângă poartă, dau peste Tărcuş, năpustit asupra unui lup. Doborâse dihania şi-i înfipsese colţii în gât, ţinând-o cu labele răstignită la pământ. Era un lup, mai cât un viţel şi totuşi l-a răpus.

De obiceiu, când mă duceam în sat, nu se lua după mine, rămânea la stână, ştiind că datoria lui e să stea de pază, mai ales când lipseşte ciobanul. Rămânea la stână şi când mă 'napoiam, simţea întoarcerea şi-mi ieşea înainte la un kilometru, scheunând de bucurie şi zgremţurându-mă cu labele.

Spun că'n ziua mobilizării, îndată ce-am aflat dela primărie, m'am şi pregătit de drum.

Am luat într'o traistă schimburi, mâncare pentru trei zile, am sărutat mâna tatei şi mamei şi nu m'a înduplecat plânsul mamei ca să mai rămân.

— Mai rămâi, dragu mamei, că doar nu dau turcii.

Şi plângea şi plângea...

— Nu rămân, că dacă's mai întâiu, capăt o haină mai bună, încălţăminte mai pe-alese...

Dar mama, ca mama, o ţinea una şi că să mai stau şi că Dumnezu ştie dacă mai vin înapoi!...

— Da'lasă-l măi femeie, făcu tata, nu-l mai boci atâta, că doar n'a murit. Şi eu am fost în războiu, în 1916 şi iaca n'am murit, ba nici n'am fost rănit, deşi am luat parte la nu mai ţiu minte câte bătălii...

— Aşa ieşti dumneata, inimă de piatră...

— Inimă de piatră spui tu, dar eu spun alta: dacă are omu zile, scapă din toate.

M'am suit în căruţă, dar pe mama n'am vrut s'o luăm, să nu mă mai bocească tot drumul. Şi când să ieşim pe poartă, iată pe Tărcuş alergând spre casă, cu limba afară şi gâfâind. Lucru ista nu se mai întâmplase până acum, să părăsească el stâna în lipsa mea; şi-am început să mă minunez. Câinele sărea împrejurul căruţei, gemea şi parcă avea ochii umezi.

—Dragul tatii, animalele simt ca şi noi oamenii, mai ales câinii. Tărcuş a presimţit că tu pleci departe, că-l laşi singur şi-a venit să te vadă, să-şi ia dela tine rămas bun.

Am sărit din căruţă, i-am luat capul între mâini, i-am sărutat pata albă de pe frunte şi l-am ţinut strâns, mângâindu-l ca pe-un frate. El mă cuprinse cu labele, strângându-mă, de-i simţeam căldura şi tremurul.

Dar când să plecăm, Tărcuş sări în căruţă, se aşeză pe picioarele de 'ndărăt şi 'ntinse cele două labe, rugându-se într'un scâncet dureros.

Să plecăm cu el am socotit că nu se poate. Acolo, în oraş, la regiment, putea să ne facă bucluc. L-am luat cu vorbe bune, să-l dau jos, dar n'a fost chip. M'am răstit la el, am răcnit, dar cânele începu să schiaune de-mi sfâşia inima.

Dacă'am văzut că n'o scot la capăt, m'am dat jos şi cu greu l-am scos din căruţă. Luându-l de-o ureche, am încercat să-l duc în ogradă şi de-acolo în casă. Tărcuş însă nu se urnia din loc. Atunci l-am legat c'o curea şi, mai mult târâindu-l, am izbutit, cu chiu cu vai, să-l bag în tindă.

Pe când plecam, auzeam din drum cum urlă în casă. Durerea lui mă covârşise. Am ieşit din sat fără a mă uita în urmă şi fără a scoate o vorbă.

Era o dimineaţă călduroasă şi pe drumul dintre hoide plutia un miros plăcut, de câmp. Am mers aşa, ca la trei ceasuri, pân'am ajuns în oraş. Aici, în margine, ne-am oprit, pe tapşan, în faţa regimentului.

Nu eram singurul care veneam din întâia zi, forfoteau soldaţii şi-ograda regimentului tixită.

Tata a deshămat şi când să lege calul de leucă bagă de seamă că sub căruţă tupilat stă Tărcuş şi pândeşte.

— Ia'n uită-te, măi băiete, câinele tău!... Cum de nu l-am băgat noi de seamă?

M'am crucit când l-am văzut. Nu ştiam ce să fac.

— Bine, tată, ai să-l iei înapoi acasă.

Şi-am intrat în cazarmă. Până 'ntr'un ceas eram îmbrăcat. Când am venit la căruţă, Tărcuş era tot sub ea, de pază.

— Iaca, bine că s'a ţinut după noi, c'avem acum un paznic, făcu tata, aruncându-i de mâncare dela masa noastră. Numai că, spre seară, când să plece tata, câinele nu se da dus. A 'nceput să fugă dela căruţă, să se depărteze şi să geamă.

— Să ştii că n'ai să scapi de el.

Ne-am chinuit mult până l-am prins şi l-am legat de căruţă. Tata a plecat şi eu tare cu greu m'am despărţit: şi de tata şi de câine.

Numai c'a doua zi dimineaţă, tocmai pe când eram la apel, văd intrând pe poartă pe Tărcuş. Am înlemnit uitându-mă la el. Şi câinele nu s'a apropiat, înţelegea că nu-i voie să 'ncurce treaba. Stătu de-oparte, în faţa frontului, privindu-mă. Când ne-a dat repaus, Tărcuş sări la mine, mă cuprinse cu labele şi cu capul se freca de haina mea militară.

— Ce-i cu câinele acesta? mă 'ntreabă d-l sublocotenent Apostol.

I-am spus toate întâmplările.

— Atunci să-l laşi aici la pluton, învoi d-l comandant. Dacă se ţine el aşa, morţiş, poate că presimte ceva. Lasă-l, s'avem la pluton un ostaş mai mult.

Tărcuş parcă înţelese bunătatea ofiţerului, că se duse lângă el şi-i mângâe picioarele.

Când l-am strigat „Tărcuş", sări cât mine, de-mi ajunse umerii cu labele. Pricepuse că de-acum nu-l mai alung şi se bucura ca un copil căruia îi aduci o jucărie. De-acum Tărcuş rămâe ostaş, alături de mine.

In câte zile am mai stat la regiment, se obişnui cu soldaţii şi-l iubeau toţi. Dormia în dormitor cu noi. Dimineaţa ne sculam odată. La apel era prezent. Mergea, cu frontul, la masă, aştepta să-i dea şi lui porţia, măcar că fiecare soldat împărţia cu el mâncarea şi seara, când se suna stingerea, se culca la uşă, ca un credincios slujitor. Şi 'ntr'o zi a venit ordinul să plecăm. Noaptea târziu ne-am coborît la Prut. Era întuneric beznă şi linişte. Plutonul d-lui sublocotenent Apostol avea însărcinarea să treacă Prutul şi s'atace pichetul de grăniceri bolşevic. Intr'o tăcere de mormânt, am trecut cu bărcile şi dincolo, pe mal, ne-am tupilat în buruene, să prindem vreo mişcare. Nu s'auzea ţipenie. Pe urmă, încet, prin întuneric, ne-am apropiat de pichetul duşman. Şi deodată am fost întâmpinaţi de-o ploaie de gloanţe. Ne simţise bolşevicii. Părâiau mitralierele şi armele de răsuna noaptea.

Ne-am tupilat şi de-acolo, dela pământ, trăgeam şi noi într'una. Apoi am început să facem salturi, până am dat năvală şi ne-am încăierat. Tărcuş parcă toată vieaţa făcuse războiul, că nu se temea de gloanţe şi-l simţeam mereu pe lângă mine. Când vedea că ne tupilăm, se lungea şi el la pământ, ferindu-se de primejdie.

Bolşevicii au fost respinşi cu pierderi destule şi pichetul ocupat. Când s'a potolit lupta, cânele nicăieri. L-am strigat şi nici un semn. Incepu să mă cuprindă groaza. Dacă s'a'ntâmplat ceva rău? Am intrat în pichet. Bâjbâind prin întuneric, am trecut dintr'o odaie în alta. Mi s'a părut c'aud un zgomot. Repede am aprins un chibrit şi-am văzut, lângă părete, un bolşevic trântit

(urmare în pag. 5)

Scrisoare de pe front

Marioară îţi scriu carte
De pe zonă de departe.
Vestea să nu te'ntristeze
Ochii să nu-ţi lăcrămeze:
Dumnezeu mi-a ajutat
De-am învins şi am scăpat.
Dreapta ce mi-a mai rămas
Va sdrobi în Caucaz
Pe duşmanii ţării mele,
Roşii făcători de rele.
Nu voiu lăsa niciodată
Stânga mea nerăzbunată.
Am să sufăr orice chin
Pentru-o „Cruce" lui Stalin
Pe care-l voiu creştina
Inchinat cu dreapta mea.
Şi acuma Marioară,
Te întreb: ce e prin ţară?
Ce mai este pe la vatră?
Copilaşul!... Zice Tată?
Ridică-l de subţiori,
Sărută-l de mii de ori,
Dragul tatii voinicel
Scumpul tatii soldăţel.
Mai sărută-mi şi ogorul
Doar aşa mi-o trece dorul.
Iar pe tine nevestică
Te rog să nu-ţi fie frică.
Chiar şi fără braţul stâng
Mijlocelul tot ţi-l frâng.
Roagă-te lui Dumnezeu
Să mă'ntorc acas' şi eu.
Termin slova şi-ţi sărut,
Gura, ochii... ca sub leandru
Al tău soţ, sergent Lixandru.

Serg. t. r. AL. F. BOJENESCU

Oameni tăcuți

Am recitit de curând discursul lui Simeon Bărnuțiu. Ceea ce m'a impresionat în primul rând, a fost masivitatea lui, măreția lui de spirit și de demnitate, logica lui justițiară fără pereche.

Așa au fost Ardelenii de când există: pietroși, tăcuți și hotărâți în faptele lor; închiși în ei înșiși ca într'un munte de demnitate și mândrie națională, suportând atât bucuriile și durerile istoriei.

In dosul aparenței domoale și pașnice, dincolo de această privire aplecată și blândă, se ascundea însă totdeauna o voință nestrămutată de-a învinge soarta și greutățile, fierbea un vulcan care nu-și aștepta decât momentul ca să erupă.

Pe umerii lor aplecați și strânși de necazuri, în spatele lor îndoite și umile, ei și-au purtat totdeauna cea mai sbuciumată și cea mai eroică existență istorică.

Asemenea munților și stâncilor singuratice, asemenea întregii naturi care le priveghează vieața, acești oameni tăcuți, cântați de poeții mari ai neamului, au rămas totdeauna neclintiți în hotăririle și în așteptările lor de mai bine.

Dela țăranul ardelean, iubitor de pământul și de glia strămoșească, așa cum îl cântă Gheorghe Coșbuc în poeziile sale și cum îl descrie Liviu Rebreanu în romanul său Ion, până la cel mai de frunte bărbat de cultură, sobrietatea și tăcerea, seriozitatea și o neînvinsă conștiință a datoriei împlinite, caracterizează acest popor.

Cărțile neamului vorbesc de el cu cinste și cu recunoștință, scrierile străinilor care au trecut pe acolo, le evocă cu admirație eroismul și demnitatea sufletească.

Păstrând cu sfințenie datinele și obiceiurile străbune, având un cult al tradiției și al gloriei, pe care n'au putut să-l înăbușe nici cele mai mari vitregii ale istoriei, crezând cu tărie în destinul măreț al neamului românesc de pretutindeni, Ardealul este și astăzi provincia noastră cea mai mândră, locul cel mai drag spre care ne poartă gândul și recunoștința.

Așa cum s'a accentuat în toate ocaziile, când s'a vorbit despre el, în cărțile de istorie, în discursurile marilor noștri bărbați de Stat, cei de altădată ca și cei de acum, el este leagănul de formație al neamului nostru, trecutul și mândria noastră cea mai mare.

Prin satele lui largi și îngrijite, cu casele orânduite de o parte și de alta a drumurilor, sau presărate pe colinele munților, prin pădurile lui umbroase și tainice, prin toată întinderea aceea dragă de podiș și de câmpie bogată, sunt risipite amintiri românești și temeiuri de glorie națională, spre care totdeauna ne vom îndrepta cu iubire și venerație.

Aici au crescut idealurile unei Românii mari și puternice, pe măsura originii sale latine și a eroismului românesc din eternitate, aici s'au plămădit acele mărețe visuri de putere și libertate, de cultură și civilizație, cărora li se datorește cea mai mare parte din realizările Statului român modern.

Prin lupte și cazne continue, prin scrieri de istorie și de literatură, în care se arată originea latină a neamului și a limbii noastre; prin fapte de curaj și de arme, recunoscute de o lume întreagă, acești oameni tăcuți și retrași, blânzi și serioși, au intrat în istoria și în vieața noastră pentru totdeauna.

Eroii naționali ai Ardealului, acei sfinți martiri ai neamului românesc și ai drumului său spre mântuire, un Avram Iancu, un Horia, un Cloșca, un Crișan, un Rațiu, au devenit simboluri de mântuire și jertfă națională, exemple pentru sufletul și istoria românească de totdeauna.

Tăcuți și demni, ca niște împărați, urmași ai marilor tribuni ai Romei de odinioară, cu privirea încruntată și hotărîtă, cu toată fața brăzdată de fluxul interior al unei credințe și al unei voințe nestrămutate, chipurile lor ne umple și acum sufletul de un sentiment de adâncă religiozitate, un fel de venerație tăcută și îndemn la împlinirea datoriei față de destinul și viitorul Patriei.

Ne mustră și ne încurajează, ne aduce aminte că suntem cel mai de seamă popor din acest colț de Europă, că faptele noastre trebue să fie pe măsura jertfei și amintirii lor.

Oamenii tăcuți ai Ardealului, mândria și demnitatea lor istorică, eroismul lor neîntrecut, sunt încă rezervele unei Românii mari și puternice, o Românie firească și dreaptă.

I. Ș.

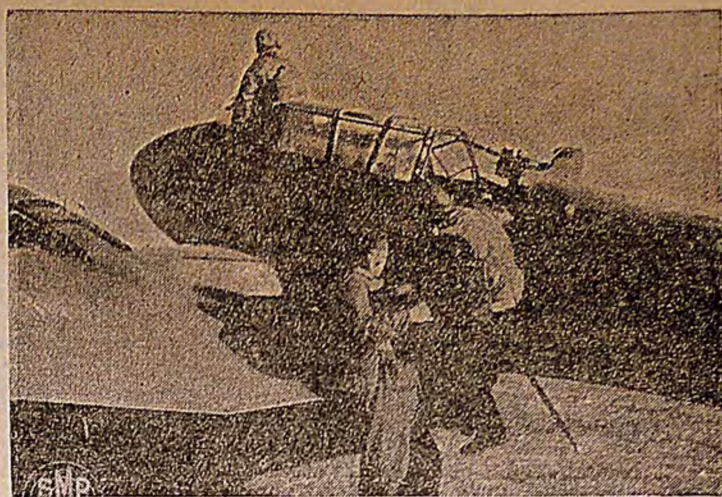
Satul meu ardelean

Câte-odată, printre cețuri când mă frământ,
De satul meu ardelean mi se face dor,
De minerii mei simpli și buni. Incă mă dor:
Peregrinările lor negre prin pământ.
Ii văd, pe potecile umbroase trecând,
Ca niște arse făclii, cu lămpile 'n mâini.
Peste munții de piatră, neclintiți stăpâni,
Spre lumina de sus îi poartă tristul gând.
Infruntă anotimpurile. Anii grei
Ii încovoaie tot mai mult. Ci se tot duc,
Visând același soare. — Eu doar mă usuc,
Săpând în vremea rea, un biet miner, ca ei.

ION ȘINGARIU

Intr'o clipă de răgaz un ostaș român scrie o carte către cei dragi

Un avion român gata de misiune peste Don

Tărcuș

(urmare din pag. 4)

jos și deasupra lui, cu dinții înfipți în beregată, câinele îl strângea vârtos.

A fost întâia biruință a lui Tărcuș... Pe urmă, după câteva zile, ne-am retras peste Prut și-am apucat în altă parte.

Incepuse ploile și regimentul înota prin noroaie, iar noi eram leoarcă de apă.

Așa am umblat cinci zile, până iar am ajuns la Prut. Când să trecem podu, pe la Fălciu, s'a'nseninat și ieși soarele să sbicească totul.

Aici au fost lupte grele, multe și îndelungate; aici, la Țiganca, aveau bolșevicii mari întărituri și armată câtă frunză și iarbă. Zile și nopți am dat asalturi, până ne-am apropiat de sat. Plutonul nostru s'antâmplat să fie mereu în frunte și să'ndure cele mai dese atacuri. După patru zile de luptă, într'o noapte ne-am apropiat de sat, dar n'a fost cu putință să intrăm înăuntru din pricina unei cazemate de unde bolșevicii aruncau foc de moarte.

— Trebue să cucerim cazemata asta, ne spuse d-l sublocotenent Apostol, până nu punem mâna pe dânsa nu putem înainta. Care dintre voi vrea să se ducă s'o distrugă?

Sergentul Buruiană Gheorghe ieși înainte.

— Vă rog să mă lăsați pe mine să mă duc.

Și-a alcătuit o grupă, din care am cerut să fac parte. Ne-am umplut sacii cu grenade și-am plecat. Din cazemată veniau gloanțele vifor. Noi nu trăgeam. Am mers ca o sută de metri, în picioare, pe urmă am prins a ne târâi. Tărcuș se târâia și el pe burtă alături de mine. Poate au trecut două ceasuri până am reușit să ne apropiem de cazemate, când ne-am despărțit în două și-am început să aruncăm merele de oțel. A fost o învălmășeală cum trebue să fie în iad. Trăgeau bolșevicii, trăgeam și noi. Șuerau gloanțele, în noapte, de-ți lua auzul. Noi aruncam grenadele, sfărâmând întăritura bolșevică.

M'am târâit până lângă coliba de oțel și-am aruncat chiar înăuntru două grenade, care au huit strașnic, svârlind în aer bucăți și dislocând pereții.

Se cutremura pământul sub mine și viforul gloanțelor vâjâia în jur, ca'n iarnă crivățul. Bolșevicii, câți mai rămăseseră, adăpostiți pe unde-i primeau noaptea, aruncau și ei grenade și trăgeau neîntrerupt cu armele.

Am vrut să mai fac un pas-doi, dar sârmele ghimpate îmi încurcară picioarele. Căzut între buruiene, am simțit ceva cald șiruind pe pulpa piciorului. Eram rănit. Dau să mă scol, mă ridic într'o mână, dar un afurisit de gonț îmi intră printre coaste. Am căzut sleit de dureri. In învălmășeala care a fost, Tărcuș se repezise cu camarazii mei la atac, înaintând în sat. După șuerul gloanțelor, cunoșteam că ai noștri sunt departe. Și mă bucuram de biruință.

Noaptea, târziu, lupta s'a potolit. Eu, prins între sârme și rănit în două locuri, gemeam încet și-așteptam, ori moartea, ori o minune ca să scap.

După ce s'a ogoit înaintarea și s'a pus stăpânire pe sat, mi-au spus mai târziu camarazii, Tărcuș se frământa și mă căuta din soldat în soldat, din casă în casă. Și plângea ca un om. Il trăgea pe sergentul Buruiană de haine, parcă să-l întrebe: Unde mi-i stăpânul? Dacă a văzut că nu dă peste mine, în sat, a plecat în urmă, pe locul bătăliei.

A venit la cazemată, unde a fost încăerarea și-a dat peste mine. Cum m'a aflat, a prins să geamă, să mă tragă de haină, să mă împingă cu botul, doar m'oi scula. Pe urmă mi-a lins mâinile, m'a lins pe obraz și dacă a văzut că nu pot să mă scol, a plecat. Când am rămas singur, m'a cuprins o adâncă mâhnire. De-acum s'a sfârșit cu mine, gândiam. Voi muri între sârme și m'or găsi, poate, mâine, rece, cu tunica și pantalonii închegați în sânge.

Dar prietenul meu Tărcuș nu m'a lăsat. Văzând că nu mă pot scula, a fugit la pluton, s'a dus la sergentul Buruiană și-a început să urle, să-l tragă de haine și nu l-a lăsat în pace până ce sergentul n'a spus:

— Mă, băieți, să știți că Tărcuș și-a găsit undeva stăpânul. Hai după el.

Și-a plecat sergentul Buruiană cu doi soldați, prin noapte. Câinele mergea înainte și ei după. M'au găsit mai mult mort.

Și nu mai știu ce s'a 'ntâmplat cu mine, decât c'a doua zi, spre seară, m'am trezit undeva, într'un spital. Când am deschis ochii și m'am mișcat puțin, îndată, dela picioarele patului se ridică Tărcuș, înalță capul și când mă văzu cu ochii deschiși, prinse a mârâi încet, duios, țintindu-mă cu ochii lui mari și verzi.

Am scos mâna stângă de sub pătură și l-am mângâiat.

— Tărcuș, ție îți datorez vieața.

Câinele a întins capul peste pătură și l-a așezat pe pieptul meu. Și cum sta, cu pleoapele închise, lacrimi în șirag îi curgeau pe obraz...

Cpt. rez. D. IOV

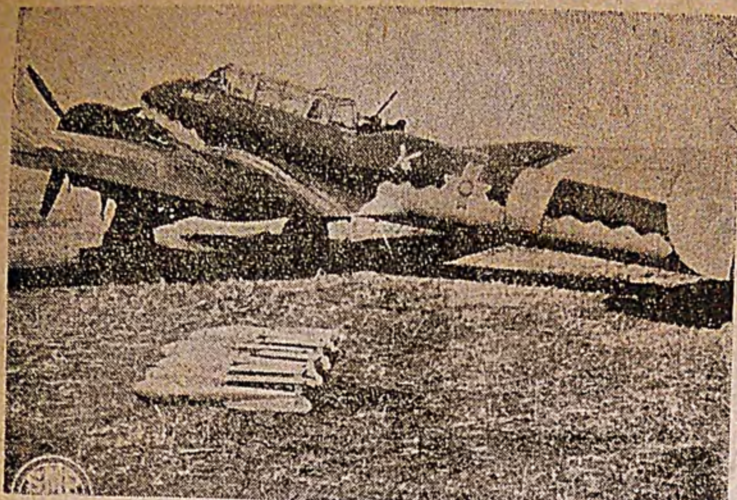
Rugă

Fă-mă, Doamne, svon de clopot,
Fă-mă râu ce curge 'n ropot,
Fă-mă iureș, fă-mă val,
Fămă cântec de caval.

Fă-mă, Doamne, toamna, moină,
Fă-mă o molcomă doină,
Fă-mă cântec de caval.
Să privesc peste Ardeal.

Doamne, pentru țara mea,
Fă-mă luminoasă stea.
Fă-mă, Doamne, vânt pe sus,
Vânt năvalnic spre apus...

DRAGOMIR NICHIFOR

Pe un teren de lucru al aviației române de luptă

Vânătorii români în Caucaz

Pe câmpul de luptă al unei divizii române de vânători de munte sbârnâie telefonul. Ofițerul aduce raportul dela batalion: „Dușmanul s'a instalat încă de dimineață, dela ora 4, în zori de zi, în poziție de apărare peste fluviu și a construit un pod la malul de Vest. Trebue să ne recâștigăm propria siguranță“.

Raportul merge repede spre general. Divizionul și-a ocupat sectorul pe râul B., un afluent al fluviului Terek.

Pârâiașul de munte, care isvorăște din Elbrus, formează aci linia de frontieră între regiunea deluroasă a Caucazului de Nord, care este ocupată de trupele aliate, ca și munții Caucaz, unde bolșevicii mai stăpânesc încă.

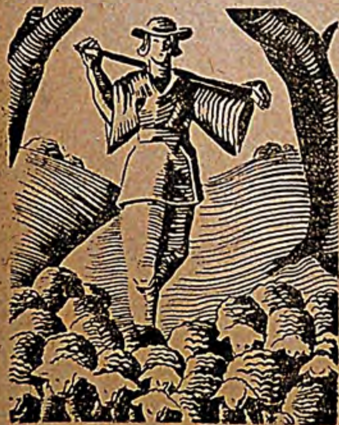
Vânătorii de munte români au primit anevoioasa dar importanta misiune strategică, ca să atragă la sine, prin puterile lor, masele dușmane, pentru ca unitățile blindate germane să deschidă focul în direcția răsăritului, spre isvoarele importante.

In timp ce generalul citea încă raportul, batalionul trimise deja cea de a doua înștiințare: „De asemenea, contact al inamicului în punctul B., din răsărit, în timpul nopții, cu capul de pod“.

Acuma poziția este clară. Inamicul vrea să distrugă poziția românilor în punctul B. Odată reușit acest lucru, atunci i-ar sta în spate blindatele de șoc, departe în răsărit, și ar amenința orice acțiune ce ar trebui condusă mai departe împotriva ținutului de petrol. Aceasta fiind aproape hotărît, fiindcă din punctul B. duce o stradă asfaltată în dosul frontului, una dintre scurtele străzi pe care stăpânitorii bolșevici le-au construit înainte în apropierea pietrosului Eurorte din munții Caucazului de Nord, în mijlocul groaznicei șosele de legătură, construită complet, fără chibzuință și fără un scop practic.

Unde altădată comisarii politici cu însoțitorii lor călătoreau în mașinile lor luxoase, acuma trebuia să cadă acțiunea de șoc bolșovică în spatele blindatelor germane.

Atunci strada juca un însemnat rol ca și în campania de acum. Generalul

își dă seama de primejdie. Brigada sa a dat dovada deja în anul trecut, în manevra ce a făcut străbătând Ucraina, de camaraderie credincioasă, în cadrul misiunii germane „Eki“ și „Mihai Viteazul“ pe haina sa militară o probează deajuns.

Comandantul batalionului a dat repede instrucțiuni spre punctul B. Ambele capete de pod dela punctul B. trebue luate cu asalt, chiar în cursul zilei de azi, prin acțiune de șoc, în cazul când spre înserat bolșevicii, prin forțe puternice, ar creia cu acestea o situație critică.

Comandantul batalionului nu așteaptă pentru contra ofensivă vreun ajutor dela batalioanele vecine, ale căror poziții nu puteau fi descoperite. Pentru aceasta îi sta la dispoziție, ca armă cea mai importantă, o baterie a nouei arme speciale germane, spaima bolșevicilor.

Cu aceasta vor asigura ajutoarele germane pe soldații români care trebue să pătrundă în rândurile trupelor de asalt bolșevice.

La marginea de Vest a punctului B., trupele de șoc bolșevice au pătruns disde-dimineață într'o formație izolată, bine instalată și atacând de aci cu focuri de armă pozițiile românești.

O ofensivă a infanteriei împotriva acestui serios punct de sprijin, care este capul de pod, întărit de acolo, ar obliga la mari pierderi. Atunci, aruncătoarele de ceață intrară în acțiune. Incepură să vuiască, pătrunzând în poziții până când bolșevicii puteau să facă pregătirile necesare spre a se pune în siguranță, ciocănind 12 salve — rația obișnuită — astfel cum afirmară tunurile, dela aruncătoare și până jos la punctele de sprijin.

Urlând și fluerând prin țeavă, proiectilele descriseră în mod vizibil, pe cer, drumul lor înflăcărat, spre a se destinde până spre ținta propusă. Nouri groși isbiră în grupul izolat. Focul dură numai câteva minute. Acțiunea însă fu zădărnicită. Vânătorii de munte români, care se sprijineau pe grenade și mitraliere, își îndreptară atacul împotriva punctului de sprijin, găsiră sub o grămadă de ruine resturile în dezordine ale dușmanului care mai opuseră numai slabe împotriviri.

Cu neînsemnate pierderi — doi morți și cinci răniți — românii au luat cu asalt poziția.

Ciolovecii supraviețuitori au fost luați prizonieri, foarte puțini dintre ei putând să se salveze dincolo de apă. Bolșevicii au încheiat tentativa de ofensivă în acel loc cu pierderi sângeroase.

Soarele s'a lăsat mult în jos. Cel de al doilea cap de pod trebuia însă deasemenea cucerit până la apusul soarelui.

Aici veniră bolșevicii călare prin apă. Partizani, locuitori ai unei mahalale din B., care aveau să fie împinși îndărăt, călcaseră posturile române prin surprindere. Astfel putură atacatorii să vină neobservați.

Un post german de artilerie, ascuns, se așeză de indată în spatele său, pe locul unei porumbiște.

Vânătorii români, o mică trupă germană a unui post de observație de artilerie, orândui pionieri, care, întâmplător erau prin apropiere, și o mână de observatori ai garnizoanei, — se aruncară asupra trupei bolșevice de șoc și împiedecară primejdia, adică năvălirea Roșilor în spatele pozițiilor românești.

In timp ce soldați români și germani luptau umăr la umăr, ei preîntâmpinară primejdia.

Un locotenent german de pionieri alergă cu o grupă de luptă spre formația de atac dușmană și aruncă pe inamic îndărăt. Acest brav ofițer ce mergea în fruntea trupei de șoc românogermane, căzu departe între linii, în focul năpraznic al atacatorilor, veniți prin surprindere, dar al căror atac a fost oprit, iar locotenentul german, pentru moment, a salvat poziția cu prețul vieții sale.

Intărituri, țin pe Roșii mai departe în șah până când sosește ora atacului.

Acum se apropie iarăși aruncătoarele de flăcări. Și iar trec trupele lor de atac peste linii, încât vânătorii își apleacă capetele fără voie în adăposturile lor.

Dar în timp ce văd loviturile căzând în partea cealaltă, știu că: unde lovesc nouile „știuca pe picioare“ germane (astfel cum au fost botezate în limbajul soldățesc), acolo nu mai crește iarbă pentru bolșevici!

Iar vânătorii de munte aleargă din ascunzătorile lor în partea unde se află pionierii germani și aceștia din nou asaltează cu furie ca să-l scoată de pe câmp, prin lovituri împotriva inamicului, pe comandantul companiei, mort în țara nimănui.

In timp ce infanteriștii înaintau în goană, răsună acum glasul metalic al grelelor mașini de războiu, care se opresc pe liniile inamice, în amurgul cu ultimele țâșnituri de lumină ce apun, se estompează din scurtele pocnete aruncătoarele de grenade, grele și ușoare. Căci, se amestecă însă în concertul sunetului înăbușit al M. G. S.-urilor bolșevice și al aruncătoarelor de grenade, care este luată în parte sub focul infanteriei de șoc de pe celălalt mal al fluviului.

Acuma, armele automate latră de aci înainte între ele cu un sgomot viu, „Ei fug, ei fug“. Dela început infanteria este rechemată; pe poziția sa de luptă se observă căpitanul; prin telefon merge raportul spre comandantul batalionului: „Ei fug“.

Iar în jos, spre șanțurile fluviului unde fug bolșevicii, se avântă infanteria, în timp ce seara se lasă și un văl întunecat se așterne peste această întâmplare.

Atunci, orice acțiune rămâne pe loc o clipă. Totuș, trebue o nouă rezistență? Nu, o rachetă luminoasă se înalță de acuma în sus: Focul a încetat. Grele M. G. S. și armele automate au închis calea asaltului furtunos al infanteriei. Acuma ei trimit focurile pe malurile fluviului, unde — în negura nopții — caută să se salveze resturile dușmanului sdrobit.

Când primele stele apar pe cer, generalul primește la cartierul său raportul următor: „Nu se mai află niciun picior de inamic înarmat pe partea aceasta a fluviului. Primejdia a fost înlăturată.

Depozițiile prizonierilor confirmă că bolșevicii așezaseră în acest sector trupe de elită, ca să silească trecerea peste fluviu, în punctul B. Dar au fost repede împărțiți în două grupuri prin care soldații sovietici prin comisarii lor aveau să se instaleze acolo, — când toate regimentele aflate instalate acolo au fost deja sfărâmate, prin grele înfrângeri, așa cum au susținut prizonierii.

WALTER MAY

Sublocotenentul erou Pop Remus

Sublocotenentul Pop Remus a fost prezent la chemarea Patriei. Plecat pe front cu un regiment de infanterie, se înrolează într'un batalion de asalt, cu care ia parte la nenumărate atacuri.

Rănit la Tătarca, în urma unei crâncene lupte dată la baionetă, este distins cu Ordinul „Coroana României“ și trimis în țară la un spital.

Aici, nu-și uită camarazii și nici ostașii cu care au dus aceiași vieață. Le scrie zilnic. In toate scrisorile își arată dorința arzătoare de a se întoarce pe front. Această clipă a revederii nu a întârziat. Intr'una din diminețile sinilii de vară, Pop Remus s'a reîntors. Ochii lui albaștri ca cerul, străluceau de bucurie, de voioșie.

Au trecut zile, au trecut nopți. Dorurile lui Pop Remus colindau pe meleaguri îndepărtate, când, în seara zilei de 1 Sepemvrie, o companie debarcă, prin surprindere în insula Kossa Tusla din strâmtoarea Cherci. Ordinul era: ocuparea insulei, care prin poziția ei constituia cheia strâmtorii.

Capul de pod este făcut. Inamicul reacționează atât de viguros, încât, compania abia mai poate face față și cere întăriri. Sunt desemnați pentru apărare sublocotenenții Pop Remus și Vasilache Gheorghe, cu plutoanele lor. Veselie și încordare. Pregătire. Inspecția armăturii.

După amiază cerul se acoperă de nori groși. Vântul se stârnește. Marea urlă, ridicând talazuri năpraznice. Amurgul vine din ce în ce. Două reflectoare rusești brăzdează în lungi fâșii luminoase funinginea nopții.

Plutoanele sunt îmbarcate, Pornesc...

Prinși între două focuri, bolșevicii sunt desorientați. Sublocotenentul Vasilache atacă frontal și reușește să despresoare postul de comandă al companiei și plutonul care era încleștat pe loc. Cade însă rănit de glonț.

Sublocotenentul Pop Remus atacă spre stânga și prin lupte corp la corp reușește să curețe în scurt timp o fâșie de teren de aproape 2 kilometri. Ostașii în frunte cu el,, trec pânza de gloanțe în care sunt încadrați din cazematele și casele de pe insulă. Inamicul se apără cu îndârjire.

Sergenții Drăgan și Micu asaltează cu grenadele cea mai apropiată rezistență bolșevică. Rezistențele cad una după alta.

Sublocotenentul Pop Remus înșfacă o pușcă mitralieră și se avântă înainte, trăgând încărcător după încărcător. Grenadierii îl urmează.

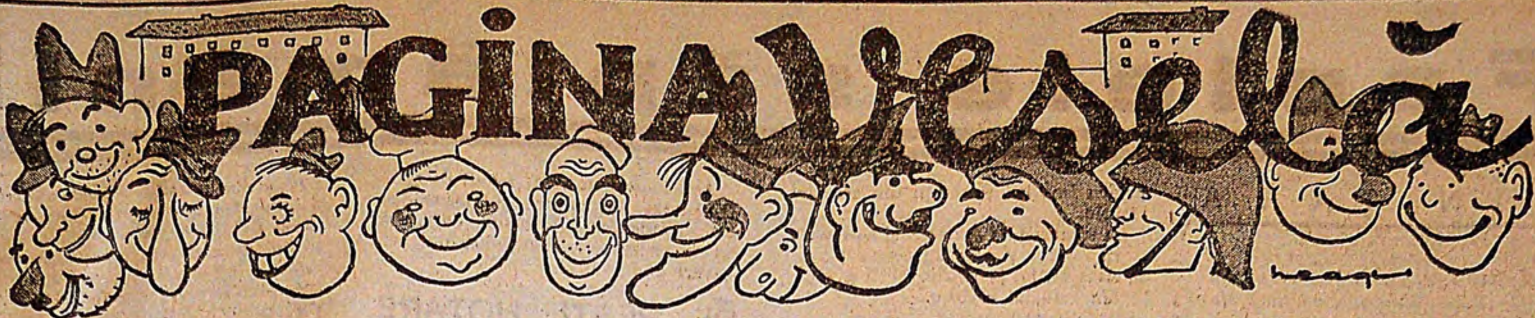
Inspăimântați de această năvală îndrăzneață, bolșevicii fug desorientați, retrăgându-se sub mal și căutând scăparea în bărci. Nădejde deșartă, căci sunt urmăriți în deaproape. Unul din ei aruncă dintr'o barcă o grenadă. Pe urmă a doua. Explozja îl lovește pe Pop Remus. Un strigăt: „Inainte“, și apoi cade. Pușca mitralieră îi fumegă încă în mână.

O dimineață frumoasă de toamnă. In văzduh s'a așternut o liniște adâncă. Nu se aude decât fâșâitul apei. In fund, spre mare, câțiva norișori plutesc în unduiri ușoare. In dreapta, verdele proaspăt ca de primăvară a revenit la vieață. Insula Kossa Tusla este complet curățită.

Mai târziu, când liniștea va reveni din nou în sufletele noastre, când ne vom relua ocupațiile, sublocot. Pop Remus ne va reapare mereu în minte, cu zâmbetul pe buze, după cum senin și zâmbitor îi era sufletul.

Soldat t. r. POSTOLACHE NICOLAE

Capitulează Staline

„Gâspădin" Stalin, Tătucă,
— (Iată eu îți zic cum vrei)
Nu vezi, nu, că ești pe ducă?
Apoi, atunci ce mai vrei?
Tragi nădejde de-ajutoare?
Nu te uiți la „tovii" tăi,
Că nu mai pot de picioare,
Tot fugând „nazat", pe văi?
Fratele „Rus-Svelt" te duce
Și tu, te încrezi în el;
Iar „Ciurcică" și mai dulce
Iți oferă... zăhărel...
Frumoșii tăi „tovi" săracii,
— (Cred că le-ai dat bocanci tari) —
Fug, Tătucă, de-i iau dracii,
Uitând chiar de comisari...
Când văd trupele „Axiste"
Că dau năvală spre ei.
Și tu le zici să reziste...
Da, noi i-admirăm, e hei.
Cum ți-au înțeles ei gândul:
Nici unul, nimic nu'ndrugă,
Execut „haroș" ordinul
Să reziste, dar... la fugă...
Tu ai să intri la apă
Staline, de nu m'asculți;
Și nici „ciorti" nu te scapă,
Chiar de crezi că sunteți mulți.
De aceea'ți dau un sfat
Care o să-ți prindă bine
Să nu zici că nu ți-am dat:
Capitulează, Staline!

V. U.

Epistoliile fruntaşului Neaţă

Dăundeva după Munte

Maritica Neichii Dragă

Dacă pi știi Mata dă unde îți scriu Io acu tare teai ciuci. Dă sus dă tot Maritico nu dântrun pom cum ai crede Mata că țiam mai scris io dântrun salcâm când eram observătăr ci taman după o creastă dă Munte cu zăpada pân la genunchi — paici pân munții Caucazului. Pâla noi pân Puținei nu este Munți dă văzuși Mata ce greu e să urci dealu ăla dânspre Bădulesa e atunci îți închipui cât trebue să gâfâi ca să te cațări ca o veveriță pun (1) Munte. Afli nevestico dragă că nu numai că ne [redacted] cățărarăm da io singur [redacted] fără să majute [redacted] vreunu numai cu tarnăcopu mă suii în cel mai inalt vârf dă era sămi scoată dân cap bereta cu un pliso cât un beleiug un vulturoi cât un curcan. Și acolo în vârf unde crește numa floarea Reginii dân care iți luai sați aduc și matale una să țio pui în coc la horă eu înfipsei cu mâna mea drapelu nostru sfânt.

Al matale don Fruntaș

Neață

Ghicitori

La minte cald,
La mână rece,
Imi schimb mereu stăpânii
Și n'am odihnă
Nici în mormânt.

(Banul).

Albă ca și creta
Moale ca lâna,
Ușoară ca pana
Piere ca spuma.

(Zăpada).

Am două surioare:
Una, așteaptă vara
Să se odihnească
Și cealaltă iarna.

(Sania și căruța).

Pe drum drept și înălțat
Trece-un șarpe înfocat;
La șes fuge nebunește
Iar la deal cam gâfâiește?

(Trenul).

Strigături

Că te'mbraci doar în mătasă,
Și tu n'ai făină'n casă.
Haină porți de catifea:
Și apă n'ai din ce bea!

Lelișoară albeneață
Și cu botul ca de rață,
Ce te ții așa mărcață?
Că și dragul tău i-albui,
Ca și gura hornului;
Dar așa măreț el nu-i!

Zicători și proverbe

Înțeleptul făgăduiește, nebunul trage nădejde.

•

Rău cu rău, dar mai rău fără rău.

•

Picătura, deși e mică, totuși găurește piatra.

•

Dumnezeu când te ajută, plumbul ți se face plută.

Glume

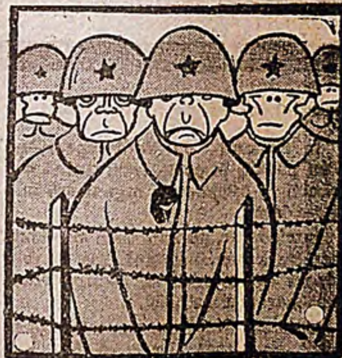
Slujnica

— Săru'mâna, coniță, să-mi dați leafa că plec.
— De ce Mariţico, ți s'a urît cu noi?
— Ba nu, coniță.
— Atunci de ce vrei să ne părăsești?
— Bărbatu-meu... cică să nu mai stau.
— E gelos?
— De unde, coniță... Nu mai vrea să stau la dv. fiindcă boierul s'a lăsat de fumat!

Doi mincinoși

— De când nu te-am văzut!... Ce mai faci?
— Bine; sunt secretar la un avocat.
— Are procese?
— Mai întrebi! toată ziua scrim... eu și alți șase.
— Sunteți șapte secretari?!
— Unu și unu, harnici nu glumă! Numai cu hârtia albă, de scris, patronul nostru cheltuește aproape cinci mii lei pe lună.
— Nu mai spune!
— Așa-i că e de necrezut?
— Măi, dar să vezi la noi!
— Și tu ești la un avocat?
— Și încă ce avocat! Patronul vostru pe lângă al nostru e ca oul de vrabie pe lângă un elefant; cheltuește colosal!
— Ce vorbești?
— Numai cerneala întrebuințată de noi să punem punctul pe I, îl costă peste zece mii lunar.

Neață camuflat

— Ne-a prins Neață și acum a dispărut. Pe unde o fi?

Păţaniile fruntaşului Neaţă

de Neagu Rădulescu

— Unde ești Mariţico să mă vezi cu beretă și vânător, călare de Munții Caucazului!

— Incet, încet, nu mă trageți prea tare, că amețesc!

— Uite așa. Pe cea mai inaltă creastă, acolo unde crește doar floarea Reginei, să înfig drapelul nostru!

— Și ca să se știe că p'aici a trecut Neață, mi-am făcut și un om de zăpadă cu chipul meu.

Faptele săptămânii

DIN ŢARĂ

LA TELEGRAMA *Cavalerilor Ordinului „Mihai Viteazul", adresată Majestăţii Sale Regelui cu prilejul zilei de 8 Noemvrie, s'a primit următorul răspuns:*

„Mulţumesc din toată inima Cavalerilor Ordinului „Mihai Viteazul" pentru sentimentele de devotament şi bunele urări exprimate.

MIHAI R."

LA REGIMENTUL DE GARDĂ CĂLARE din Capitală a avut loc Duminica trecută, în cadrul unei solemnităţi, pomenirea ostaşilor eroi ai regimentului căzuţi pentru Patrie.

La slujba religioasă au luat parte pe lângă numeroşi ofiţeri superiori şi o delegaţie de ofiţeri germani.

ÎN MONITORUL OFICIAL Nr. 269 din 16 Noemvrie 1942 a apărut un decret-lege prin care se suspendă judecarea şi executarea pedepselor date împotriva unor infractori care fac parte din elementele armatei.

SUBSECRETARIATUL DE STAT al Aprovizionării comunică: In urma unor măsuri luate de minister faţă de brutari şi măcinatori, cu începere din ziua de 19 Noemvrie a. c. se va distribui în Capitală pâine de bună calitate şi uniform fabricată.

DIRECŢIUNEA GENERALĂ C. F. R., a dispus că în afară de vagoane şi compartimente rezervate pentru militari, cu ordine speciale, se vor reţine pentru aceştia la toate trenurile de persoane vagoane clasa III.

Aceste vagoane vor fi prevăzute cu plăci metalice, având inscripţia „Rezervat pentru militari, invalizi şi răniţi".

La fiecare vagon destinat militarilor se va rezerva câte un compartiment pentru invalizii şi răniţii din actualul războiu.

La trenurile de persoane şi accelerate se va rezerva şi câte un compartiment de clasa II, tot pentru invalizii şi răniţii din actualul războiu.

Ascultaţi la radio între orele 12,50—13,50 „Ora ostaşului" (Lunea, Miercurea şi Sâmbăta), „Ora italo-română" (Marţea) şi „Ora ostăşească româno-germană" (Vinerea).

CONTINUÂND VIZITELE la spitalele de răniţi ai războiului nostru sfânt, Majestatea Sa Regina Elena a vizitat Luni spitalul ortopedic Z. I. 327.

Impreună cu suita, Majestatea Sa Regina Mamă Elena a vizitat atelierele de proteze, de sudaj, tâmplăria, sala de forme, etc.

Majestatea Sa Regina-Mamă Elena a trecut după aceea în noul pavilion al spitalului, unde a vizitat răniţii. Cu răbdare, bunăvoinţă şi înţelegere, Majestatea Sa a stat de vorbă cu fiecare ostaş rănit, interesându-se amănunţit de starea lui. Tuturor, Majestatea Sa le-a împărţit pachete cu diferite daruri.

Foarte emoţionaţi de grija ocrotitoare a Majestăţii Sale, ostaşii au mulţumit călduros la plecare, pentru atenţia şi darurile primite.

D. DR. BERNHARD RUST, ministrul culturii Reichului, care de câteva zile este oaspetele Capitalei, a vizitat Bucovina.

Insoţit de d-l guvernator al Bucovinei, d-l ministru Rust a plecat spre Suceviţa, unde, în com. Marginea, a vizitat biserica Suceviţa. Aicea, ministrul culturii Reichului a fost plăcut impresionat de sănătatea şi robusteţea flăcăilor noştri.

ÎN CADRUL programului de refacere agricolă, întocmit de Mareşalul Antonescu, şi înfăptuit cu grije de toate organele cu cădere, o deosebită atenţie a fost acordată chestiunii atât de însemnate a însămânţărilor.

Toţi cei legaţi de brazdă şi de plug, vor putea lua cunoştinţă cu adâncă şi legitimă mulţumire de faptul că Ministerul Agriculturii şi Domeniilor a fost autorizat prin decret-lege, să contracteze la orice instituţie de credit de Stat un împrumut de 500 milioane lei, pe termen de un an, cu garanţia Ministerului de Finanţe.

Acel împrumut va fi folosit de către Ministerul Agriculturii şi Domeniilor, pentru procurarea de seminţe de tot felul, în vederea însămânţărilor din primăvara anului 1943.

DE PESTE HOTARE

ZIARUL finlandez „Hufvudstadsbladet" publică un al treilea articol despre România, intitulat: „Cuvântul de ordine în România este: înainte" şi semnat de d-l Thesloef.

După ce descrie cu multă căldură impresiile sale din recenta călătorie făcută în România, d-l Thesloef subliniază efortul pe care îl face Mareşalul Antonescu pentru redresarea ţării, caracterizând pe Conducătorul Statului ca cea mai puternică personalitate şi mintea cea mai luminată, omul de Stat autoritar, care nu impune autoritatea prin forţă şi dela care poporul român aşteaptă pacea, libertatea şi prosperitatea.

Redând impresiile sale culese din conversaţiile avute asupra Transilvaniei, ziaristul finlandez scrie între altele:

Transilvania are o importanţă capitală pentru România, mai ales prin faptul că de doi ani un milion şi jumătate de români au căzut sub dominaţia maghiară. Iată rana care sângerează inima naţiunii române, rană care nu este de loc vindecată. De aceea, în ziua când războiul contra Rusiei Sovietice se va termina victorios şi va veni biruinţa, cu siguranţă că atunci această situaţie va trebui să fie revizuită.

Această problemă constitue partea a doua a politicei româneşti. Cei un milion şi jumătate de români vor trebui să fie redaţi prin orice mijloace patriei lor străbune.

Problema Transilvaniei, adaugă d-l Thesloef, este chestiune de inimă pentru fiecare român. Carpaţii şi Transilvania au fost de secole căminul poporului român, în vreme când ţara era invadată de barbari. In cele mai grele timpuri Transilvania a constituit izvorul de putere pentru existenţa ţării româneşti.

Presa românească este foarte moderată şi din partea noastră, spune în încheiere ziarul finlandez, găsim că nu este momentul de a discuta această chestiune delicată. Sperăm însă că ea va fi rezolvată până la urmă pe calea pacifică.

D. Dr. GOEBBELS, ministrul propagandei Reichului, a sosit Marţi dimineaţa la Duisburg, unde a fost informat despre pagubele provocate de atacurile aeriene engleze.

In după amiaza zilei de Marţi, d-l dr. Goebbels a ţinut o cuvântare.

In introducere, ministrul propagandei Reichului, a declarat că, cu prilejul vizitei sale la Duisburg a putut constata, încăodată, atitudinea demnă a populaţiei din provinciile occidentale ale Germaniei. A fost ridicat aci în Vest un bastion moral, de către spiritul combativ german împotriva teroarei deslănţuite de beliciştii englezi.

Situaţia generală — a declarat d-l dr. Goebbels — a fost schimbată în această vară într'o mare măsură prin victoriile istorice ale armatei germane. Socotelile făcute de inamic în iarna trecută au fost desminţite de fapte într'un mod care a făcut să îngheţe sufletul la gura inamicilor noştri. Ofensivele din acest an şi-au atins aproape toate obiectivele.

Victoria finală germană nu este decât o chestiune de timp, a continuat d-l dr. Goebbels. Naţiunea germană este hotărîtă să-şi concentreze toate forţele pentru a da inamicilor săi lovitura decisivă. Departe de orice înşelătoare iluzii, naţiunea germană consideră situaţia cu un sănătos optimism. Germania nu luptă pentru teoreme fără vieaţă. Ea poartă un războiu popular pentru interesele materiale şi ideale ale naţiunii germane, ale aliaţilor ei şi ale întregii Europe.

ZIARUL „Dagsposten" anunţă din Ankara că comandantul escadrei franceze din Alexandria, amiralul Godeffroy, a fost arestat de către autorităţile britanice, după ce Sâmbătă dăduse ordin ofiţerilor şi marinarilor de pe vasele franceze de a nu părăsi bordul.

Din partea englezilor se motivează luarea acestei măsuri pe faptul că amiralul Godeffroy a refuzat să predea marinei britanice escadra franceză.

Evenimente din războiu

Frontul antibolşevic din Răsărit

In Sectorul de Nord operaţiunile s'au potolit, în parte, intervenind o perioadă de aşteptare şi organizare în vederea iernii.

Intr'adevăr, gerurile mari au făcut să îngheţe cursurile de apă, aşa că se aşteaptă ca sovieticii să înceapă atacuri mai mari sau mai mici.

Comandamentul german este însă pregătit. Se atrage atenţia că dela Voronej până la Leningrad, frontul este aproape acelaşi ca în anul trecut. Terenul a fost amenajat, aşa că ruşii vor avea o seamă de surprize în ofensiva lor.

Numai în sectorul sudic trupele germane şi române atacă în trei direcţii: Caspica, Marea Neagră şi Sud peste Elbruz. Cantitatea de zăpadă stinghereşte însă mişcările masive. Luptele sunt încă în curs, dar se arată de pe acum semnele unei noi victorii a trupelor germane şi aliate.

Aviaţia română intervine cu succes în luptele de apărare ale trupelor române dintre Don şi Volga, mai ales în regiunea Kleţcaia.

Frontul din Africa de Nord

In Africa-de-Nord, forţele mareşalului Rommel se găsesc acum între Derna şi Benghazi. Retragerea metodică a formaţiunilor germano-italiene surprinde mereu înaintarea britanică, deoarece de multe ori contactul este rupt chiar cu ariergărzile armatelor Axei.

In cercurile militare germane nu se precizează unde este linia defensivă stabilită mai dinainte de mareşalul Rommel, dar se lasă a se înţelege că, odată depăşită trecătoarea Halfaya, forţele Axei nu se mai pot opri decât la El Agheila, unde a fost punctul de oprire al înaintării britanice şi în campania trecută.

Nu se fac însă afirmaţii dinainte, ci se lasă a se înţelege că nu este exclus ca mareşalul Rommel să vină să întărească trupele debarcate de Axă în Tunisia.

La Berlin se exprimă părerea că în orice caz, ofensiva armatei a opta britanice a dat greş. Ţinta acestei armate era să distrugă armata lui Rommel — aşa cum s'a declarat chiar în parlamentul londonez. Dar acest fapt este acum cu neputinţă, deoarece forţele britanice nu mai pot depăşi forţele Axei.

Britanicii au acum de luptat cu grave probleme de transport pentru aprovizionare, probleme care vor deveni din ce în ce mai grele, cu cât creşte depărtarea de Egipt.

Atenţia tuturor este astăzi îndreptată asupra Tunisiei.

Incetineala cu care americanii au atacat această regiune a dat prilej forţelor Axei să se instaleze aci. Până acum situaţia nu este clară. Se dau lupte între forţele americane comandate de generalul Eisenhower, forţele britanice comandate de generalul Anderson şi pe de altă parte, trupele germano-italiene, debarcate recent, comandate de generalul Wéhring.

De asemenea, ultimele ştiri arată că importanţa fortăreaţă Bizerta a fost ocupată de trupele germano-italiene.

Prin debarcarea la Bizerta, puterile Axei şi-au format un important cap de pod în Marea Mediterană. Acţiunile puterilor Axei de distrugere a convoiurilor inamice din Marea Mediterană se puteau sprijini până acum numai pe punctele lor din Sicilia şi mica insulă stâncoasă Panteleria dintre Sicilia şi Africa, englezii putând totuşi să-şi îndrepte vasele în apropierea coastei tunisiene prin canalul dela Sicilia. Acum însă acest drum prin ocuparea Tunisului şi Bizerta de către trupele germane şi italiene a devenit cu mult mai plin de primejdii.

Puterile Axei au în Bizerta un important punct strategic de plecare pentru luptele viitoare din Marea Mediterană.

Din punct de vedere strategic, dacă germano-italienii au pierdut Egiptul şi Cirenaica, ocupând însă Tunisia, ei au făcut un schimb avantajos. Rămâne de urmărit numai desfăşurarea situaţiei din Tunisia şi a aceleia din Cirenaica, unde Rommel continuă retragerea spre Vest. Planul anglo-american este să strângă în cleşte armatele Axei din Africa.

Până acum situaţia nu este limpede. Rommel n'a dat bătălia cea mare, iar în Tunis ciocnirile sunt încă la început. Zilele ce urmează vor aduce probabil o clarificare a situaţiei.

C. 54.786. — M. O., IMPRIMERIA CENTRALĂ, BUCUREŞTI